

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: **E. M.**, narozený X,
státní příslušnost Republika Severní Makedonie,
bytem X,
zastoupený Mgr. Markem Eichlerem, advokátem,
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**,
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2023, č. j. OAM-9592-29/TP-2023,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobou se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2023, č. j. OAM-9592-29/TP-2023, kterým byla zamítnuta dle § 87k odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu, neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Žaloba

2. Žalobce namítal, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, jelikož žalovaný nedostatečně posoudil námitku týkající se údajného závažného narušení veřejného pořádku, když žalovaný nesprávně interpretuje a operuje s tímto neurčitým právním pojmem. V tomto kontextu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, č. j. 5 As 51/2009-68, který se primárně zabývá právě posouzením aplikace a interpretace neurčitého právního pojmu veřejný pořádek správními orgány. Žalobce se pak plně v korelaci s výše specifikovaným judikátem domníval, že veřejný pořádek je v kontextu tzv. cizineckého práva adekvátně vymezen ve směrnici Evropského Parlamentu a Rady č. 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004, o právu občanů Evropské unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, (dále jen „směrnice 2004/38/ES“) a návazně v judikatuře Soudního dvora EU. Uvedená směrnice přiznala členským státům EU právo tzv. výhrady veřejného pořádku, a to prostřednictvím alternativy zakázat státním příslušníkům jiných členských států Evropské unie a jejich rodinným příslušníkům vstup, případně pobyt na jejich území právě z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti. S přihlédnutím k citovanému judikátu žalobce dovozoval jednak nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a jednak, že na jeho případ nelze aplikovat tzv. výhradu veřejného pořádku.
3. Žalobce konstatoval, že usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, došlo k závazné interpretaci neurčitého právního pojmu veřejný pořádek, přičemž byl potvrzen právní názor žalobce, kdy žalobce citoval ze zmíněného judikátu, že *„narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. (...) I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlédnout k jeho celkové životní situaci.“* Žalobce dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2011, č. j. 3 As 21/2011-85, ze kterého dle žalobce rovněž plyne, že nikoli každé odsouzení pro jakýkoli trestný čin bez dalšího vede k závěru, že žadateli bude zamítnuta žádost o trvalý pobyt či že bude vyhoštěn. Dle žalobce lze shrnout zmiňovanou judikaturu tak, že ani odsouzení za zvláště závažný zločin samo o sobě bez dalšího ještě neodůvodňuje použití výhrady veřejného pořádku. Žalobce zdůraznil, že u něj nedošlo ani jednou k odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. V současnosti ve výpisu z Rejstříku trestů figuruje u žalobce toliko jeden záznam, kdy jeho zkušební doba končí za 3 měsíce. Je podle jeho názoru naprosto absurdní vycházet z dřívějších trestů, které se odehrály před třeba 16 nebo 10 lety, kdy tyto tresty jsou již dávno zahlazeny. I obstarání si přehledu přestupků je pro posouzení závažného narušení veřejného pořádku absurdní, jelikož nelze v porovnání s rodinnými vazbami, kterými žalobce v České republice disponuje, kdy zde má svoji manželku a tři nezletilé děti a sám zde žije již 11 let, zamítnout jeho pobyt na pouhých přestupcích či podmíněném odsouzení. Poukázal na to, že žalovaný na straně 6 napadeného rozhodnutí odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5 Azs 274/2016-42, kterým se snažil podpořit domněnky, že jednání žalobce lze považovat za skutečné, aktuální, závažné a s důvodným nebezpečím ohrožení zájmu do budoucna, avšak daný rozsudek se týkal člověka, který byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody ve výměře 11 let za drogovou trestnou činnost, což rozhodně není přílehavý rozsudek na případ žalobce. Dále na straně 9 napadeného rozhodnutí odkazoval žalovaný na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 10. 2022, č. j. 114 A 4/2022, kdy se jednalo o člověka, který byl odsouzen k 10 let nepodmíněně a stejně v daném rozsudku soud žalobě vyhověl, tudíž opět si žalovaný snaží vykládat judikaturu v neprospěch žalobce, kdy takto opravdu nelze činit. Žalobce opětovně uvádí, že mu byl Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

přechodný pobyt již dvakrát prodloužen, a to i v případě, kdy byl v roce 2017 odsouzen, tak ve 2018 mu byl přechodný pobyt bez problému prodloužen. Jeho rodinné vazby se navíc oproti minule zvětšily, neboť se mu narodil syn A. M., nar. X, kdy navíc je syn ve velmi útlém věku a potřebuje péči obou rodičů, tudíž není možné, aby na miskách vah převážilo podmíněné odsouzení, kdy navíc mu za 3 měsíce končí zkušební doba s vazbami, které zde žalobce má. Takový postup se naprosto přičí stávající judikatuře. Žalovaný se ani nijak nevypořádal v rámci vyjádření k podkladům s rozhodnutími Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, na které odkazoval žalobce, konkrétně se jedná o rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců č.j. MV-166549-4/SO-2020 ze dne 14. 12. 2020 a dále na rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců č.j. MV-14468-4/SO-2021 ze dne 15. 3. 2021, kdy se jednalo o podobné případy, avšak pouze o udělení přechodného pobytu, ne o jeho prodloužení a odejmutí, jak v daném případě, tudíž v případě žalobce by mělo být poměřování vah ještě více precizní a ve prospěch žalobce, jelikož tomu již byl přechodný pobyt za stejné situace prodloužován od roku 2012. Žalovaný zneužívá toho, že již v rámci zamítnutí žádosti z důvodu závažného narušení veřejného pořádku odpadá kontrolní mechanismus ve smyslu nadřízeného správního orgánu, proto úředníci správního orgánu zneužívají své pravomoci a zahlcují soudy a vystavují účastníky řízení do nelegálních pobytů, i když je to naprosto tristní.

4. Žalobce dále namítal, že žalovaný zcela ignoroval zásadní faktory svědčící o nepřiměřenosti vydaného rozhodnutí s ohledem na dopady do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků. Žalovaný zcela pominul posuzování dopadu rozhodnutí do života jeho syna, ač právě posouzení dopadu do jeho života by dle současné aktuální judikatury mělo tvořit středobod celého rozhodnutí. Napadené rozhodnutí je dle žalobce nejen v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců, ale taktéž s článkem 3 odst. 1 a článkem 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Poznamenal, že je sice prudší povahy, ale není to žádný kriminálník. Žalobce žije na území České republiky od roku 2012, kdy má povolen přechodný pobyt na jeho manželku. Za dobu 11 let zde zplodil 3 krásné děti – E. M., nar. X, S. M., nar. X, a A. M., nar. X, kdy všechny děti jsou taktéž občani České republiky. Nejmenší A. je ve velmi útlém věku, kdy potřebuje každodenní péči otce i matky. Manželka žalobce je na rodičovské dovolené, kdy navíc trpí systémovým lupusem, který ji značně omezuje ve fungování, tudíž obživa celé rodiny je na žalobci, který podniká ve stavebnictví. Zamítnutím žádosti se rodina dostane do existenčních problémů, neboť žalobce bude muset odcestovat a nebude moci zde podnikat. Je absurdní, aby žalovaný uváděl, že výdělečná činnost žalobce není nutně spjata s Českou republikou, jestliže ten zde má zaběhlou firmu a sám na OSVČ podniká od roku 2016.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis, k věci se však nijak nevyjádřil.

Jednání soudu

6. Při jednání soudu dne 22. 4. 2024 právní zástupce žalobce poukázal na to, že zdejší soud v téměř totožné věci vedené pod sp. zn. 54 A 24/2023 rozhodl tak, že rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2023, č. j. OAM-5834-38/PP-2023, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti pobytové karty rodinného příslušníka EU a platnost pobytové karty rodinného příslušníka EU nebyla prodloužena, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Dále odkázal na závěry rozsudků zdejšího soudu sp. zn. 141 A 1/2022 a 54 A 19/2023, Městského soudu v Praze č. j. 5 A 51/2021-45 a Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 285/2022-57. Závěry těchto rozsudků se týkaly výkladu pojmu veřejný pořádek. Trval Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

na tom, že se žalobce nedopustil porušení veřejného pořádku. Právní zástupce žalobce předložil soudu rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 17. 5. 2018, kterým však nepožadoval provést dokazování, které řešilo podobnou situaci, jako je případ žalobce. Zdůraznil, že u žalobce již uplynula zkušební doba od jeho posledního odsouzení. Upozornil dále na to, že před podáním žádosti o trvalý pobyt byl odsouzen před více než pěti lety, a k tomuto odsouzení by se proto nemělo přihlížet. Konstatoval, že žalobce v rámci podnikatelské činnosti v ČR zaměstnává lidi a že prakticky profesionálně sportuje. Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

7. Žalovaný se z jednání soudu omluvil.

Posouzení věci soudem

8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
9. Podle § 87k odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek.
10. Výkladem pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ v kontextu zákona o pobytu cizinců se podrobně zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, publ. pod č. 2420/2011 Sb. NSS, kde konstatoval, že *„[p]ři výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.“*
11. Pojem „veřejný pořádek“ je tedy nutno chápat a vykládat v kontextu konkrétního ustanovení, v němž je použit, a vycházet přitom z jeho účelu. Byť v citovaném usnesení se rozšířený senát zabýval výkladem tohoto pojmu primárně ve vztahu k § 119 zákona o pobytu cizinců, považuje soud jeho závěry za přiměřeně použitelné i v posuzované věci, samozřejmě při zohlednění smyslu a účelu § 87k odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, který je jedním z ustanovení přímo transponujících do českého právního řádu čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES. Musí být tedy interpretován v souladu s účelem směrnice. To platí, přestože v nyní posuzované věci jde o rodinného Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

příslušníka občana České republiky, který svobodu volného pohybu či pobytu v jiných členských státech nevyužívá, nicméně pokud se zákonodárce rozhodl i tyto osoby zařadit do kategorie rodinného příslušníka občana EU, musí být dané ustanovení interpretováno ve všech případech jednotným způsobem.

12. Uvedené ustanovení směrnice (čl. 27 odst. 2) přitom uvádí: *„Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisí s generální prevencí, nejsou přípustná.“*
13. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 Azs 29/2019-33, konstatoval, že *„předchozí protiprávní jednání žalobce ještě samo o sobě nepostačuje k zamítnutí žádosti o udělení povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť toto ustanovení má výhradně preventivní, nikoliv sankční charakter. Kriminální minulost žadatele ovšem bude velmi často výchozím bodem úvahy o tom, zda u žadatele i do budoucna existuje důvodné nebezpečí, že by mohl opět závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Při posuzování tohoto rizika je kromě závažnosti a povahy spáchaných trestných činů třeba zkoumat i další aspekty předmětného případu, jako je např. předcházející bezúhonnost či naopak opakování trestné činnosti u žadatele, chování žadatele ve vazbě či ve výkonu trestu a po propuštění, případně motiv, který jej ke spáchání trestného činu vedl, jeho postoj k dosavadní trestné činnosti atd. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, ze dne 26. 9. 2018, č. j. 2 Azs 156/20 - 49).“*
14. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 6. 2013, č. j. 3 As 78/2012-32, vyslovil závěr, že skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti může být dáno i při menší intenzitě jednotlivých narušení zákona (srov. i rozsudky soudu ze dne 7. 11. 2018, č. j. 4 Azs 285/2018-35, či ze dne 14. 4. 2020, č. j. 3 Azs 33/2020-40).
15. Správní orgány v rámci posouzení závažného narušení veřejného pořádku mohou přihlížet i k zahlazeným odsouzením. V rozsudku ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34, publ. pod č. 2835/2013 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„[a]čkoliv bylo odsouzení pro shora uvedený skutek zahlazeno, nebrání to žalovanému v tom, aby totéž jednání hodnotil pro účely řízení o žádosti o povolení trvalého pobytu jako závažné porušení veřejného pořádku. Hypotéza § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců totiž není postavena na tom, že byl cizinec odsouzen pro trestný čin, resp. že má záznam v trestním rejstříku [na rozdíl od § 75 odst. 2 písm. c) ve spojení s § 174 zákona o pobytu cizinců], nýbrž na tom že se dopustil určitého jednání. Zahlazení odsouzení nenastoluje fikci, že se čin, skutek nestal. Pouze se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen (§ 70 odst. 1 trestního zákona shodné i § 106 trestního zákoníku).“*
16. V posuzované věci se žalovaný při hodnocení závažného narušení veřejného pořádku podrobně zaobíral osobou žalobce. Skutečnou, aktuální a závažnou hrozbu pro narušení veřejného pořádku spatřoval zejména v dlouhodobém a opakovaném páčání trestné činnosti žalobcem. Žalobce byl dle rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 5. 2007, sp. zn. 43 T 14/2006, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 25. 9. 2007, č. j. 2 To 84/2007-2342, byl shledán vinným tím, že dne 17. 1. 2006 užil veřejnou listinu – makedonský cestovní pas č. X vydaný na jméno E. M., nar. X, u kterého byl změněn obsah, jako pravou, kdy na základě tohoto cestovního dokladu uzavřel dne 17. 1. 2006 manželství, a že od přesně nezjištěné doby do dne 4. 10. 2006 bez povolení v místě svého přechodného

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

bydliště v X, přechovával a hromadil 46 kusů nábojů ráže 7,65 mm Br., z nichž 34 kusů obsahuje střely s ocelovým jádrem; žalobce se tak dopustil trestného činu padělání a pozměňování veřejné listiny a nedovoleného ozbrojování a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku s podmíněným odkladem výkonu na zkušební dobu ve výměře 3 let a k trestu propadnutí věci.

17. Dále byl žalobce dle trestního příkazu Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 11. 2013, č. j. 27 T 92/2013-76, shledán vinným, že dne 11. 6. 2012 při kontrole vozidla měl u sebe a následně vydal policejní hlídce nelegálně drženou samonabíjecí pistoli zn. CZ, model 75B, výrobní číslo těla pistole 9-0280 s nepůvodními střenkami i příslušným zásobníkem s 12 ks nábojů 9 mm zn. Luger, k jejichž držení je nutno být vlastníkem zbrojního průkazu, čímž spáchal přečin nedovoleného ozbrojování a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 5 měsíců s podmíněným odkladem výkonu trestu na zkušební dobu v trvání 20 měsíců.
18. Dle rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 1. 2017, č. j. 27 T 26/2016-156, byl žalobce shledán vinným tím, že dne 31. 10. 2015 v Ústí nad Labem při vyřizování osobních záležitostí spolu s další osobou nejméně jednou udeřil pěstí do obličeje poškozeného, poté v klubu oba obžalovaní fyzicky napadli poškozeného tak, že obžalovaný M. B. jej několikrát udeřil pěstí do hlavy a kopal do něho, k útoku se připojil i žalobce, který poškozeného udeřil pěstí a kopl do něho, čímž poškozenému způsobili zhmoždění kořene nosu, brady, drobné ranky sliznice rtů, větší hematom na pravé paži, odřenyiny loktů a levého kolene a bolesti v oblasti bederní páteře s lékařským ošetřením bez následné pracovní neschopnosti a omezení v obvyklém způsobu života, čímž spáchali přečin výtržnictví a žalobce byl odsouzen k trestu obecně prospěšných prací ve výměře 250 hodin a k peněžitému trestu 20 000 Kč.
19. Dle rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 10. 2021, č. j. 3 T 128/2020-23, byl žalobce shledán vinným tím, že dne 12. 7. 2020 v době od 21:20 hodin do 21:25 hodin před domem na adrese X pod pohrůžkou užití střelné zbraně, kterou měl ve své příruční tašce, tzv. ledvince, vyhrožoval rodině J., že pokud mu nevrátí odcizené pánské horské jízdní kolo, tak se vrátí a všechny postřílí, včetně manželek a dětí, čímž u poškozených vzbudil důvodnou obavu o jejich zdraví a život, čímž spáchal zločin vydírání a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 2 let s podmíněným odkladem výkonu na zkušební dobu v trvání 2 let.
20. Z uvedeného přehledu rozhodnutí trestních soudů, které žalovaný zařadil do správního spisu, je patrné, že se žalobce mezi lety 2006 až 2020 dopustil trestných činů padělání a pozměňování veřejné listiny a nedovoleného ozbrojování (celkem dvakrát), výtržnictví a vydírání (pod pohrůžkou užití střelné zbraně). Za uvedené trestné činy byl odsouzen k podmíněným trestům odnětí svobody v celkové délce trvání 41 měsíců, trestu obecně prospěšných prací v délce 250 hodin, peněžitému trestu a trestu propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty. Je také zřejmé, že se žalobce po prvním odsouzení rozsudkem Krajského soudu v Brně sp. zn. 43 T 14/2006 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci č. j. 2 To 84/2007-2342, kdy byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku s podmíněným odkladem výkonu na zkušební dobu ve výměře 3 let, nijak zvlášť nepoučil a nezměnil svůj způsob života, neboť byl - sice po uplynutí zkušební doby - opětovně odsouzen za stejnou trestnou činnost, tj. nedovolené ozbrojování.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

21. Ani odsouzení žalobce v roce 2013 Okresním soudem v Ústí nad Labem neznamenalo polepšení žalobce v jeho životě, neboť se dne 31. 10. 2015 dopustil trestného činu, když se připojil k útoku na poškozeného, kterého udeřil pěstí a kopl do něho.
22. O násilnické povaze žalobce rovněž svědčí žalobcova přestupková minulost, kdy byl opakovaně uznán vinným z přestupku proti občanskému soužití, kterého se žalobce dopustil tím, že dne 16. 7. 2018 v době kolem 19:40 hodin, v prodejně Kebabu, úmyslně shodil obsluhu prodejny všechny věci, včetně platebního terminálu, z pultu na zem (srov. rozhodnutí Městského obvodu Ústí nad Labem město ze dne 23. 8. 2018, č. j. Přest. M01048/2018/ČernV-12), že dne 9. 5. 2018 kolem 11:50 hodin v Ústí nad Labem před kavárnou Gastro Hvězda úmyslně F. K. fyzicky napadl, a to několika ranami rukou do oblasti zad (srov. rozhodnutí Městského obvodu Ústí nad Labem město ze dne 6. 2. 2019, č. j. Přest. M00722/2018/OcztJ-41), a že dne 3. 12. 2020 v době od 15.10 hod. do 15.30 hod. v Teplicích v obchodě s fotbalovými potřebami vyhrožoval P. D., že pokud bude pracovat na stavbě v Německu u firmy, se kterou měl dohodu pan J., že je „zbije jako psy“; svým úmyslným jednáním narušil občanské soužití tak, že jinému vyhrožoval újmou na zdraví (srov. příkaz Magistrátu města Teplice ze dne 27. 6. 2023, č. j. MgMT/080652/2023).
23. Soud dále zdůrazňuje, že žalobcem spáchanou trestnou činnost nelze považovat za bagatelní (např. kapesní krádeže), nýbrž jde o závažnou trestnou činnost, která je u žalobce spojena s násilím vůči jiným osobám a nedovoleným ozbrojováním. Z přehledu výše uvedené trestné činnosti žalobce je jednoznačné, že pro žalobce není zjevně problém si opatřit střelné zbraně a náboje, když se opakovaně v minulosti dopustil trestného činu nedovoleného ozbrojování a že je schopen pod pohrůzkou použití střelné zbraně, kterou měl v době spáchání trestného činu dne 12. 7. 2020 u sebe, vyhrožovat postřílením celé rodiny včetně dětí. Tuto popsanou trestnou činnost žalobce soud hodnotí jako společensky vysoce škodlivou, která rozhodně nevypovídá o tom, že by žalobce reflektoval dřívější potrestání za jeho závadové jednání a že by ho dřívější potrestání odradilo od páčání další velmi závažné protiprávní činnosti. Žalovaný tak nevycházel z pouhého faktu, že žalobce byl v roce 2021 odsouzen za trestnou činnost a že je ve zkušební době do 31. 3. 2024, nýbrž z toho, že žalobce je osobností, která opakovaně páčá závažnou trestnou činnost násilné povahy a jehož předchozí odsouzení zjevně dosud nevedlo k nápravě jeho osobnosti. Je tedy správný závěr žalovaného, že žalobcova v minulosti páchaná trestná činnost (resp. i přestupková jednání) s ohledem na její charakter, četnost a opakování představuje skutečnou, aktuální a dostatečně závažnou hrozbu narušení veřejného pořádku. Lze tak přisvědčit závěru žalovaného, že v době vydání napadeného rozhodnutí žalobce představoval i aktuální hrozbu narušení veřejného pořádku (k tomu srov. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34, publ. pod č. 2835/2013 Sb. NSS, který za aktuální shledal hrozbu i v případě, že byl poslední trestný čin spáchán více než 3 roky před zahájením správního řízení).
24. Následně se soud zaměřil na namítanou nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života.
25. Soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 433/2017–29, citovaný dále např. v rozsudku téhož soudu ze dne 23. 4. 2020, č. j. 7 Azs 148/2019-28, podle nichž: „*k otázce přiměřenosti zásahu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce Nejvyšší správní soud předně uvádí, že zatímco u zrušení povolení k pobytu či u správního vyhoštění zákon výslovně ve většině případů požaduje, aby správní orgán zkoumal přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, u zamítnutí žádosti o bytové oprávnění zákon takový požadavek explicitně nestanoví, vyjma jen některých důvodů [pro případ zamítnutí žádosti o přechodný pobyt se tento požadavek vztahuje k důvodu dle § 87e Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.*

odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, přičemž tak stanoví odst. 2 téhož ustanovení]. Povinnost zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života nelze dovodit ani z § 174a zákona o pobytu cizinců. Jak na základě podrobného jazykového, systematického, historického i teleologického výkladu konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4.1.2017, č.j. 9 Azs 288/2016 – 30, předmětné ustanovení pouze upřesňuje hlediska, jimiž se má správní orgán při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života zabývat, rozhodně z něj nevyplývá, že by se přiměřenost měla posuzovat u každého rozhodnutí vydaného podle zákona o pobytu cizinců. Krajskému soudu je třeba přisvědčit, že čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Veřejná moc může do osobní sféry jednotlivce zasáhnout pouze, pokud tím sleduje legitimní cíl, a v rozsahu nezbytném a přiměřeném tomuto cíli (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 - 30, či ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017 - 26). V obecné rovině však rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu představuje daleko méně závažný zásah do práv jednotlivce než rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu či rozhodnutí o správním vyhoštění. Proto se na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení (k tomu srov. blíže rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011 - 65, ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 71/2010 - 112, či ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 - 39; a nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11).“

26. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2020, č. j. 5 Azs 250/2017-42, bod 27, či obdobně v rozsudku ze dne 29. 4. 2021, č. j. 10 Azs 414/2020–41: „udělení pobytového oprávnění (nota bene u toho nejvyššího pobytového titulu cizince ve formě povolení k trvalému pobytu) nelze odůvodnit pouhým odkazem na ochranu soukromého a rodinného života žadatele. Opačný závěr by ve svém důsledku popíral smysl zakotvení jakýchkoliv dalších zákonných podmínek pro udělení povolení k trvalému pobytu a nelze jej tedy přijmout. Vzhledem k tomu, že správní orgány i soudy dospěly k závěru, že stěžovatel nesplnil základní zákonnou podmínku pro vydání povolení k trvalému pobytu dle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, kterou je stanovená délka nepřetržitého pobytu na území České republiky, nebylo již na místě zabývat se přiměřeností rozhodnutí o zamítnutí žádosti z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života stěžovatele a jeho rodiny.“ Tyto závěry lze aplikovat i na případ žalobce, kterému byla zamítnuta žádost o povolení k trvalému pobytu, neboť žalobce nesplnil základní podmínky pro přiznání daného pobytového oprávnění. Za dané situace nebylo možné žalobci vydat povolení k trvalému pobytu.
27. Soud dále podotýká, že zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu neznamená absolutní překážku pobytu žalobce v České republice. Možnost vstupu na území České republiky mu zůstane zachována, i pokud by v mezích nezískal jiný pobytový titul. Může tedy udržovat kontakt se členy své rodiny a při splnění zákonných podmínek usilovat i o získání jiného pobytového oprávnění (obdobný závěr ve vztahu k zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu je obsažen např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2021, č. j. 10 Azs 414/2020–41).
28. V posuzované věci negativní rozhodnutí o žádosti o povolení k trvalému pobytu žalobce nepřipravilo o jeho dosavadní pobytový titul. Soudu je z úřední činnosti známo a i žalobce na to upozornil při jednání soudu, že rozsudkem ze dne 18. 3. 2024, č. j. 54 A 24/2023-63, zdejší soud zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2023, č. j. OAM-5834-38/PP-2023, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti pobytové karty rodinného příslušníka EU a platnost pobytové karty rodinného příslušníka EU nebyla dle § 87p odst. 2 zákona o pobytu cizinců prodloužena, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Důvodem pro zrušení rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-5834-38/PP-2023 zdejší soudem byla skutečnost, že závěr žalovaného, že uvedené rozhodnutí je z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobce přiměřený, nebyl správný.

29. Prostor pro zkoumání přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života je právě v řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti pobytové karty rodinného příslušníka EU, nikoliv nyní v řízení ohledně žádosti o povolení k trvalému pobytu, tj. pobytového titulu, pro jehož přiznání žalobce nesplňoval podmínky. Ostatně i Nejvyšší správní soud ve své dřívější judikatuře uvedl, že dopad do soukromého a rodinného života cizince (případně dalších osob) by byl nepřiměřený, pokud by rozhodnutí ve věci pobytu vedlo 1) k rozdělení cizince a jeho rodiny, nebo 2) k nutnosti vycestování celé rodiny do země původu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2021, č. j. 10 Azs 419/2021-46). V nynější věci je ale oběma následkům možné zabránit jinak, aniž by zároveň musel být přiznán žalobci trvalý pobyt, pro jehož udělení nesplnil podmínky.
30. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobu vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji výrokem I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud výrokem II. rozsudku vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 22. dubna 2024

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Mgr. Ladislav Vaško v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.